

E. Lockhart

Impostoarea

Traducere din engleză de Andrei Dósa

3
TREI

Începe de aici:

**A treia săptămână din iunie 2017
Cabo San Lucas, Mexic**

Era un hotel al naibii de mișto.

Minibarul din camera lui Jule era burdușit cu pungi de chipsuri și patru feluri diferite de batoane cu ciocolată. Cada avea jacuzzi. Exista o rezervă interminabilă de prosoape pufoase și săpun lichid cu gardenie. În fiecare după-amiază la patru, în sala de recepție, un domn bătrâior cânta Gershwin la un pian cu coadă. Puteai să beneficiezi de împachetări cu argilă caldă, dacă nu aveai nimic împotriva să fii atins de străini. Pielea lui Jule mirosea toată ziua a clor.

Hotelul Playa Grande din Baja avea perdele albe, teracotă albă, covoare albe și explozii de flori albe, luxuriante. Membrii personalului arătau ca angajații unui spital în uniforme lor albe de bumbac. Jule stătea singură de aproape patru săptămâni la hotel. Avea optsprezece ani.

În dimineața asta alerga în sala de sport de la Playa Grande. Purta o pereche obișnuită de încălțări verde-marin cu șireturi albastre. Alerga fără să asculte muzică. Alerga de

aproape o oră, când o femeie s-a urcat pe banda de alergare de lângă ea.

Femeia asta avea sub treizeci de ani. Părul ei negru era prins într-o coadă strânsă, dată cu fixativ. Avea brațe mari și un piept solid, piele maroniu-deschis și un strat subțire de fard de obraz pe pomeți. Încălțările îi erau tocite și pline de noroi întărit.

În sala de sport nu mai era nimeni.

Jule a încetinit ritmul, plănuiind să plece dintr-o clipă în alta. Îi plăcea intimitatea și oricum își cam încheiase exercițiile.

— Te antrenezi? întrebă femeia și făcu un gest spre ecranul digital al lui Jule. Pentru un maraton sau ceva?

Avea accent mexican. Probabil că era o newyorkeză crescută într-un cartier unde se vorbea spaniola.

— Am făcut atletism în liceu. Asta-i tot.

Jule avea o pronunție îngrijită, căreia britanicii îi spun engleză de BBC.

Femeia i-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— Îmi place accentul tău. De unde ești?

— Din Londra. St. John's Wood.

— New York.

Femeia a arătat înspre ea.

Jule a coborât de pe banda de alergare ca să-și întindă cvadricepsii.

— Sunt singură aici, îi mărturisi după o clipă femeia. Aseară am ajuns. Mi-am făcut rezervare la hotelul ăsta în ultimul moment. Ești aici de multă vreme?

— Niciodată nu poți spune că ai stat suficient de mult într-un loc cum e ăsta, spuse Jule.

— Deci ce-mi recomanzi? La Playa Grande?

Jule nu obișnuia să intre des în vorbă cu alți oaspeți din hotel, dar s-a gândit că nu strică să-i răspundă.

— Încearcă scufundările, spuse ea. Am văzut un țipar uriaș.

— Pe bune? Un țipar uriaș?

— Ghidul l-a ademenit cu măruntaie de pește pe care le ținea într-un bidon de lapte. Țiparul a ieșit dintre stânci. Trebuie să fi avut doi metri jumate. De un verde-intens.

Pe femeie a trecut-o un fior.

— Nu-mi plac țiparii.

— Poți să sari peste partea asta. Dacă te sperii ușor.

Femeia a râs.

— Cum e mâncarea? Încă nu am apucat să mănânc.

— Încearcă tortul de ciocolată.

— La micul dejun?

— O, da. Ți vor aduce special, dacă le ceri.

— E bine de știut. Călătorești singură?

— Ascultă, mă duc să fac un duș, spuse Jule, simțind că discuția luase o întorsătură personală. Pa, pa, spuse ea și se îndreptă spre ușă.

— Tatăl meu e foarte bolnav, adăugă femeia, după ce Jule se întorsese cu spatele. Îl îngrijesc de multă vreme.

Un fior de compasiune. Jule s-a oprit și s-a întors către ea.

— În fiecare dimineață și în fiecare seară, după ce ies de la serviciu, sunt alături de el, continuă femeia. Acum starea lui e în sfârșit stabilă și mi-am dorit atât de mult să plec, încât nu m-am mai gândit la cât o să mă coste. Sparg o mulțime de bani pe care nu ar trebui să-i sparg.

— Ce are tatăl tău?

— SM, spuse femeia. Scleroză multiplă. Și demență. Pe vremuri era capul familiei. Foarte macho. Cu convingeri puternice. Acum e un trup schimonosit, ținut la pat. În

cea mai mare parte a timpului nici măcar nu știe unde se află. Mă întrebă dacă sunt chelneriță, de exemplu.

— La naiba.

— Mi-e teamă că o să-l pierd și în același timp urăsc să fiu lângă el. Iar când el va muri, iar eu o să ajung orfană, știi că o să-mi pară rău că am plecat în călătoria asta, departe de el, știi ce zic?

Femeia s-a oprit din alergat și și-a sprijinit picioarele de cele două părți ale benzii de alergare. Și-a șters ochii cu dosul palmei.

— Îmi pare rău. Prea multe informații.

— E-n regulă.

— Hai, du-te. Fă duș sau ce voiai să faci. Poate ne vedem mai târziu pe-aici.

Femeia și-a suflecat mânecile tricoului și s-a întors către afișajul digital al benzii ei de alergare. Pe antebrațul drept avea o cicatrice neregulată, ca și cum ar fi fost provocată de un cuțit, nu ca semnul rămas în urma unei operații. Există o poveste acolo.

— Ascultă, îți place să joci *Știi și câștigi*? întrebă Jule, în ciuda a ce-i spunea vocea rațiunii.

Un zâmbet. Dinți albi, dar deformați.

— Adevărul e că sunt foarte bună la *Știi și câștigi*.

— Se organizează o dată la două seri la recepție, spuse Jule. Niște aiureli. Vrei să mergi?

— Ce fel de aiureli?

— Aiureli mișto. Prostești și gălăgioase.

— Bine. Da, vreau.

— În regulă, spuse Jule. O să-i dovedim. O să te bucuri că ți-ai permis o vacanță. Eu sunt tare la supereroi, filme cu spioni, celebrități de pe YouTube, fitness, bani, machiaj și scriitori din epoca victoriană. Dar tu?

— Scriitori din epoca victoriană? Cum ar fi Dickens?

— Da, mă rog.

Jule a simțit cum roșește. Dintr-odată i s-a părut ciudat să fie interesată de un asemenea talmeș-balmeș.

— Îmi place Dickens.

— Fugi de-aici.

— Serios.

Femeia zâmbi din nou.

— Mă pricep la Dickens, gătit, evenimente actuale, politică... ia să vedem... ah, și la pisici.

— Bine atunci, spuse Jule. Începe la opt seara, în holul acela de lângă foaietul principal. Barul cu canapele.

— Opt seara. Așa rămâne.

Femeia a venit la ea și i-a întins mâna.

— Cum ai zis că te cheamă? Eu sunt Noa.

Jule i-a strâns mâna.

— Nu ți-am zis cum mă cheamă, spuse ea. Numele meu e Imogen.

Jule West arăta destul de bine. Deși i se întâmpla rar să fie considerată *urâtă*, de obicei nu i se spunea nici *focoasă*. Era scundă, avea doar un metru cincizeci și patru, și își ținea mereu bărbia ridicată. Purta părul tuns băiețește, vopsit în șuvițe blonde, cu rădăcinile de culoare închisă vizibile acum. Ochi verzi, piele albă, câțiva pis-trui. Cel mai adesea, hainele ei nu-i scoteau în evidență constituția solidă. Jule avea mușchi arcuiți pe oase, care se umflau viguros — ca și cum ar fi fost desenată de un artist de benzi desenate, mai ales picioarele. Avea abdomenul lucrat. Îi plăcea să mănânce carne, sare, ciocolată și grăsimi.

Jule credea că vei avea mai puțin de suferit în război dacă te vei speti pe rupte în timpul instrucției.

Credea că cea mai bună cale să eviți să ai inima frântă e să te prefaci că nu ai inimă.

Credea că *felul* în care vorbești e adesea mai important decât orice ai de spus.

Credea în filmele de acțiune, în mersul la sală, în puterea machiajului, în memorare, în drepturi egale și-n ideea potrivit căreia clipurile de pe YouTube te pot învăța un milion de lucruri pe care nu le aflai la facultate.

Dacă ar fi avut încredere în tine, Jule ți-ar fi spus că a fost un an la Stanford cu o bursă la atletism. „Am fost înmatriculată“, le explica ea oamenilor pe care îi plăcea.

„Stanford e în Divizia Întâi. Școala mi-a plătit taxa de școlarizare, cărțile, toate astea.“

Și ce s-a întâmplat?

S-ar putea ca Jule să dea din umeri. S-ar putea să răspundă: „Voiam să studiez literatura victoriană și sociologia, dar antrenorul principal era un pervers. Pipăia toate fetele. Când s-a apropiat de mine, l-am lovit unde îl doare mai tare și le-am spus tuturor celor dispuși să asculte. Profesori, studenți, ziarului *Stanford Daily*. M-am plâns până în vârful ierarhiei lor de doi bani, dar știi ce se întâmplă cu sportivii care își bîrfesc antrenorii“.

Își va încrucișa degetele și va privi în pământ. „Celelalte fete din echipă au negat“, va spune ea. „Au spus că am mințit și că perversul ăla nu a atins pe nimeni. Nu voiau ca părinții lor să afle și se temeau să nu-și piardă bursele. Așa s-a încheiat povestea. Antrenorul și-a păstrat slujba. Eu am părăsit echipa. Iar asta înseamnă că nu am primit sprijin financiar. Și așa transformi un student de nota zece într-unul care renunță la școală.“

*

După sală, Jule a înotat în bazinul de la Playa Grande și și-a petrecut restul dimineții ca de obicei, în salonul de business al hotelului, uitându-se la filmulețe educative spaniole. Era în continuare în costum de baie, dar își încălțase adidașii verde-marin. Se dăduse cu ruj roz-aprins și cu un creion dermatograf argintiu. Avea un costum de baie întreg gri-metalizat, cu un cerc pe piept și decolteu adânc. O înfățișare demnă de Universul Marvel.

Salonul avea aer condiționat. Nimeni nu venea acolo. Jule și-a pus picioarele pe spătarul canapelei, căștile pe urechi și s-a apucat să bea cola fără zahăr.

După două ore de spaniolă, a mâncat un baton Snickers și s-a uitat la clipuri muzicale. Efectul cafeinei a făcut-o să danseze, să cânte în fața rîndului de scaune rotative din salonul gol. În ziua aceea viața era a naibii de mișto. I se părea simpatică acea femeie tristă care încerca să scape de prezența tatălui ei bolnav, femeia cu cicatrice interesantă și gusturi neașteptate în privința cărților.

Avea să-i facă praf la *Știi și câștigi*.

Jule a mai băut o cola fără zahăr. Și-a verificat machiajul și a dat un pumn imaginii ei din sticla reflectorizantă a ferestrei din salon. Apoi a râs zgomotos, pentru că arăta în același timp și ridicol, și minunat. În tot acest timp, ritmul muzicii îi pulsa în ureche.

Donovan, barmanul de la piscină, era un localnic. Avea oase mari, dar era molatic în mișcări. Păr lins. Principala lui ocupație era să arunce ocheade clientelor. Vorbea cu accentul celor din Baja și cunoștea preferințele lui Jule: o cola fără zahăr cu un pic de sirop de vanilie.

În unele după-amiezi, Donovan o întreba pe Jule despre copilăria ei la Londra. Jule își exersa spaniola. În timp ce vorbeau, se uitau la filmele ce rulau pe ecranul aflat deasupra tejghelei.

Astăzi, la trei după-amiaza, Jule s-a cocoțat pe scaunul din colț, îmbrăcată în continuare în costumul de baie. Donovan purta un blazer Playa Grande și un tricou cu mânecă scurtă. Părul de pe ceafă începuse să-i crească.

— Ce film e? îl întrebă ea, ridicându-și privirea spre televizor.

— *Hulk*.

— Care dintre ele?

— Nu știu.

— Tu ai pus DVD-ul. Cum nu știi?

— Nici măcar nu știam că există două filme cu Hulk.

— Sunt trei. Scuze, îmi retrag cuvintele. Există o mulțime de filme cu Hulk. Dacă te gândești și la filmele TV, la desene animate, toate alea.

— Nu știu care Hulk e, domnișoară Williams.

Filmul a continuat să ruleze o vreme. Donovan a spălat paharele și a șters tejgheaua. Pe urmă i-a pregătit un whisky

scoțian cu sifon unei femei care s-a îndreptat spre celălalt capăt al zonei cu piscină.

— E al doilea cel mai bun film cu Hulk, spuse Jule, când acesta deveni din nou disponibil. Cum se spune la whisky scoțian în spaniolă?

— *Escocés*.

— *Escocés*. Zi-mi o marcă bună.

— Tu nu bei niciodată.

— Să presupunem.

— Macallan, zise Donovan dând din umeri. Vrei să-ți torn un pic?

Apoi a umplut cinci păhărele cu diferite mărci sofisticate de whisky scoțian. I-a povestit despre diferite whisky-uri scoțiene și alte tipuri de whisky și de ce e bine să-ți comanzi unul în loc de altul. Jule a gustat din fiecare, dar nu a băut mult.

— Țsta miroase a subsuori, îi spuse ea.

— Ești nebună.

— Iar ăsta miroase a gaz pentru brichete.

El s-a aplecat deasupra paharului să-l miroasă.

— Poate.

Ea a arătat spre al treilea.

— Pișat de câine, de la un câine foarte furios.

Donovan a râs.

— Dar cealalte ce miros au? întrebă el.

— Miros de sânge uscat. Și de praf pentru curățat baia.

Praf de curățenie.

— Care îți place mai mult?

— Țla cu miros de sânge uscat, răspunse ea, băgând degetul în pahar și gustând iarăși.

— Spune-mi cum se numește.

— Țsta e Macallan, spuse Donovan golind paharele. A, și am uitat să-ți zic: mai devreme te-a căutat o femeie. Sau poate că nu pe tine. S-ar putea să fi fost confuză.

— Ce femeie?

— O femeie mexicană. Vorbitoare de spaniolă. A întrebat de o americană albă, cu părul blond, tuns scurt, neînsoțită, spuse Donovan. A zis ceva de pistrii.

Donovan și-a atins fața.

— Pe față.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că-i o stațiune mare. Sunt mulți americani. Nu știu cine stă singur și cine nu.

— Eu nu sunt americană, spuse Jule.

— Știu. Așa că i-am spus că nu am văzut pe nimeni care să corespundă descrierii.

— Așa i-ai spus?

— Da.

— Dar te-ai gândit la mine, totuși.

El a privit-o îndelung pe Jule.

— M-am gândit la tine, spuse într-un final. Nu sunt prost, domnișoară Williams.

Noa știa că e americană.

Asta însemna că Noa era polițistă. Sau ceva de genul. Mai mult ca sigur.

O fraierise pe Jule cu toată vorbăria aia. Tatăl bolnav, Dickens, teama că o să ajungă orfană. Noa știuse exact ce trebuie să spună. Aruncase momeala — „tatăl meu e foarte bolnav“ — iar Jule o înghițise pe nemestecate.

Jule își simțea fața înfierbântată. Fusese singură și vulnerabilă și a naibii de proastă ca să creadă în vorbele femeii. Totul n-a fost decât un șiretlic, astfel încât Jule să o considere pe Noa confidenta ei, și nu adversara.

Jule s-a întors în camera ei, încercând să pară cât mai relaxată. Odată ajunsă acolo, și-a scos obiectele de valoare din seif. Și-a luat blugii, ghetele și un tricou și a înghesuit câte haine au încăput în valiza ei cea mai mică. A lăsat restul în urmă. A pus pe pat un bacșiș de o sută de dolari pentru Gloria, camerista cu care mai făcea conversație uneori. Apoi a împins valiza pe hol și a vârat-o lângă mașina de făcut gheață.

Când a ajuns înapoi la barul de lângă piscină, Jule i-a spus lui Donovan unde se găsea valiza. A împins o bancnotă de douăzeci de dolari de cealaltă parte a tejghelei.

I-a cerut o favoare.

I-a mai dat douăzeci de dolari și i-a oferit instrucțiuni.

Jule a cercetat cu privirea parcarea angajaților și a găsit mica berlină albastră a barmanului, descuiată. S-a urcat în ea și s-a culcat în spate, pe podea. Era plină de pungi goale de plastic și pahare de cafea.

A avut de așteptat o oră înainte ca Donovan să-și încheie tura. Dacă avea noroc, Noa avea să observe că ceva nu-i în ordine abia după ce Jule va fi întârziat foarte mult la concursul *Știi și câștigi*, poate în jur de opt jumate. Apoi avea să verifice autobuzul spre aeroport și comenzile înregistrate de compania de taximetre, înainte să se gândească la parcarea personalului.

În interiorul mașinii era sufocant. Jule aștepta să audă zgomot de pași.

O dorea umărul. Îi era sete.

Donovan avea s-o ajute, nu-i așa?

Da. Se oferise deja s-o protejeze. Îi spusese acelei femei că nu cunoștea pe nimeni care să corespundă descrierii. A prevenit-o și i-a promis să-i ia valiza și să o ducă cu mașina. Plus că l-a și plătit.

De altfel, Donovan și Jule erau prieteni.

Jule și-a întins genunchii, unul câte unul, apoi s-a ghemuit din nou în spațiul din spatele banchetei.

S-a gândit la hainele cu care era îmbrăcată, apoi și-a scos cerceii și inelul de jad, vârându-le în buzunarul blugilor. Și-a impus să-și calmeze respirația.

Într-un final, a auzit zgomotul unei valize pe roți. Portbagajul trântit. Donovan s-a strecurat în spatele volanului, a pornit mașina și a ieșit din parcare. În timp ce conducea, Jule a rămas pe podea. Pe șosea nu prea erau stâlpi de iluminat. La radio se auzea muzică pop mexicană.

— Unde vrei să mergi? întrebă Donovan în cele din urmă.

— Oriunde în oraș.

— Atunci mă duc acasă.

Dintr-odată, vocea lui a semănat cu cea a unui animal de pradă.

La naiba. Oare greșise când s-a urcat în mașina asta? E posibil ca Donovan să fie unul dintre tipii ăia care cred că o fată care le cere o favoare vrea să se și încurce cu ei?

— Lasă-mă departe de locul unde stai, îi spuse pe un ton tăios. Mă descurc singură.

— Nu e nevoie s-o spui în felul ăsta, zise el. Eu îmi dau osteneala.

La închipuiți-vă: o căsuță de la periferia unui oraș din Alabama. Într-o noapte, Jule, în vârstă de opt ani, se trezește în întuneric. S-a auzit ceva?

Nu e sigură. Casa e tăcută.

Coboară scările într-o cămașă de noapte subțire, roz.

La parter, simte cum o pătrunde frigul, ca o țepușă. Camera de zi e în dezordine, cărți și hârtii zac risipite peste tot. Biroul arată și mai rău. Dulapurile cu fișiere au fost răsturnate. Calculatoarele au dispărut.

— Mami? Tati?

Micuța Jule urcă în fugă scările, ca să se uite în camera părinților.

Paturile lor sunt goale.

Acum i se face cu adevărat frică. Izbește de perete ușa de la baie. Nu sunt acolo. Se repede afară.

De jur împrejurul curții se întrezăresc copaci. Micuța Jule e la jumătatea aleii, când își dă seama ce anume vede acolo, în cercul de lumină al stâlpului.

Mami și tati zac în iarbă, cu fața în jos. Trupurile lor sunt ghemuite și lipsite de vlagă.

Sub ei, sângele s-a adunat în bălți negre. Mami a fost împușcată în cap. Probabil că a murit instantaneu. Tati e fără doar și poate mort, dar singurele răni pe care le observă Jule se găesc pe brațe. Probabil că a sângerat până a murit. E strâns în jurul mamei, ca și cum în ultimele momente nu s-ar fi gândit decât la ea.